

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve československé husitské v Praze Vršovicích

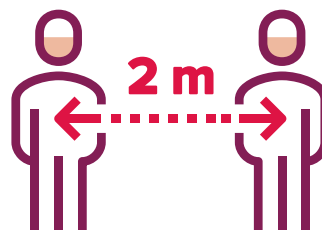
CHRAŇTE V KOSTELE SEBE I OSTATNÍ

1 Te 5,22

Mt 27, 24

*U vchodu si
dezinfikujte ruce.*

Mt 16, 23

*Dodržujte minimálně
dvoumetrové rozestupy.*

Žalm 115,6

*Chraňte si nos
a ústa respirátorem.*

Jn 20, 27

*Nikoho a ničeho
se nedotýkejte.*

Je čas mlčet i čas mluvit, je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje. Kazatel 3, 7-8

Posledních pět let se mi svět převrátil vzhůru nohama. Před pěti lety měl můj táta zdravotní problémy a podezření na rakovinu. Tato událost ve mně odstartovala změny, jejichž důsledky jsem si tenkrát nedovedla představit. Z času mlčení mě to přetavilo do času mluvení. Chudák Robert.

Mluvila jsem hodně, ráda, nebála jsem se otevřít před téměř kýmkoliv, hlavně sama před sebou. A co víc, nakoukla jsem tím otevřením se pod svůj povrch. Pochopila jsem se natolik, že jsem uviděla třinácté komnaty své duše a důsledky těch svých temných stránek pro lidi kolem sebe. Neparalizovalo mě to, myslím, že mi tato zjištění dala sílu jít jiným směrem než doposud. Být víc pokorná i odvážná, víc mluvit i s tím vědomím, že můj pohled je vždy zabarvený mou náturou, mým poznáním, mým přesvědčením.

Možná jste taky slyšeli o přirovnání věřících ke slepcům, kteří stojí kolem slona a pohmatem zkoumají toto obrovské zvíře. Každý podle toho, kde stojí, říká, co mu říká hmat. Slon je noha, ne, slon je ocas, ne, slon je chobot, ne, slon je kůže, ne, slon je Takto my, věřící, vidíme Boha. Podle toho, kde stojíme, kam jsme v životě došli, kam nás naše poznání dovedlo, tak z našeho místa říkáme, kdo myslíme, že je Bůh. Je dobré si uvědomit, že nikdy, nikdy nebudu vidět všechno, nikdy nebudu vědět všechno, i proto bych měla být obezřetná v posuzování toho, jak vnímám své okolí. Chci-li žít v pravdě, musím počítat se svou úsudkovou

chybovostí.

Podle toho, kde stojím, vnímám sebe a svou rodinu. Každý člověk i každé společenství je nějakým způsobem narušené. Proč o tom píšu? Je dobré brát vážně subjektivní pohledy těch druhých, mají svou vnitřní logiku. Zároveň je rozumné vidět, že vždycky naše úsudky budou neúplné, naše poznání je částečné. Tedy naše úhly pohledu jsou zároveň dobře i chybně. Toto uvědomění nám může pomoci brát vážně i s rezervou své vlastní názory i názory těch druhých a tím se víc přiblížit k objektivní pravdě.

Každá věc, která se přehání, není moudře uchopená. Každá, až na lásku. Mám nevědomé tendence buď opakovat chyby, které vidím u svých blízkých, nebo je takzvaně vyvažovat a dělat pravý opak. Obojí je chyba. Když si uvědomím, co přeháním, je to první krok ke změně, která prospěje mně i mému okolí.

Podezření na rakovinu se u táty nepotvrdilo, žil ještě dalších téměř pět let. Poslední březnový pátek mu přestalo bít srdce. Předtím strávil víc než dva měsíce v nemocnici, kvůli ucpaným cévám přišel postupně o téměř celou levou nohu, prodělal ve slánské nemocnici covid. Jeho zdraví bylo dlouhodobě velmi křehké. Ve stejný čas, kdy se tátův pozemský život schyloval k závěru, prožívala naše Anička radost z nového vztahu, dvakrát covid, zásnuby... Samozřejmě jsem díky Aničce a mému tátovi měla začátek letošního roku emočně velmi různorodě nahuštěný. Čas boje se s časem pokoje střídal v krátkých intervalech. Děkuju vám všem, kteří jste mě tak či onak nadnášeli. A děkuju Pánu, že mám kolem sebe lidi, které mám ráda. Pokojné jaro vám všem.

Míša Mimrová

Rač, Duchu svatý, utěšit a v jedné mysli spojit lid,
a do života přijmi nás až smrti naší přijde čas.

Martin Luther, Píseň 185

NEDĚLE V KVĚTNU

IV. neděle po velikonocích (Cantate)

2. května 2021

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. Aleluja.

(Žalm 98,1.2)

První čtení: Skutky 8,26–40

Druhé čtení: 1. Janův 4,7–21

Evangelium: Jan 15,1–8

V. neděle po velikonocích (Rogate)

9. května 2021

S plesáním to oznamujte, všude rozhlašujte, roznesťte to až do končin země: Hospodin vykoupil svůj lid. Aleluja. (Izajáš 48,20)

První čtení: Skutky 10,44–48

Druhé čtení: 1. Janův 5,1–6

Evangelium: Jan 15,9–17

Oslavení (Nanebevstoupení) Páně

13. května 2021

Panovník je mezi nimi, ze Sinaje táhne do svatyně. Vystoupil jsi na výšinu, ty, kdo byli v zajetí, jsi vyvedl. Aleluja.

(Žalm 68,18–19)

První čtení: Skutky 1,1–11

Druhé čtení: Efezským 1,15–23

Evangelium: Marek 16,15–20

VI. neděle po velikonocích (Exaudi)

16. května 2021

Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hleďte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukrývej. Aleluja.

(Žalm 27,7.8.9)

První čtení: Skutky 1,15–17.21–26

Druhé čtení: 1. Janův 5,9–13

Evangelium: Jan 17,6–19

Vigilie Hodu Božího svatodušního

22. května 2021

Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni od všech vašich nečistot. Do nitra vám vložím nového ducha. Aleluja. (Ezechiel 36,26–27)

První čtení (varianta I): Genesis 11,1–9

První čtení (varianta II): Exodus 19,1–8

První čtení (varianta III): Ezechiel 37,1–14

První čtení (varianta IV): Jóel 3,1–5

Druhé čtení: Římanům 8,14–17.22–27

Evangelium: Jan 7,37–39

Hod Boží svatodušní – Vylití Ducha svatého

23. května 2021

Lidově: Letnice či Padesátnice (Pentekosté) Sesíláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvářnost země. Aleluja.

(Žalm 104,30)

První čtení: Skutky 2,1–11

Druhé čtení: Římanům 8,22–27

Evangelium: Jan 15,26–27; 16,4b–15

I. neděle po svatém duchu - Nejsvětější Trojice

30. května 2021

Hospodine, pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vsí zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa.

(Žalm 8, 2)

První čtení: Izajáš 6, 1-8

Druhé čtení: Římanům 8, 12-18

Evangelium: Jan 3, 1-17

Sk 10, 34-43

1K 15, 1-11

ev. Jn 20, 1-18

MAŘENKO, MARIE...

Současný stav s sebou přináší řadu omezení v mnoha oblastech života a je zřejmé, že tato omezení zasahují i do způsobů, kterými praktikujeme my, jako křesťané, svou víru v časech, kdy jsou kostely vyhrazeny jen malým hloučkům věřících, kteří se zde scházejí ve zvláštním epidemiologickém režimu za dodržení přísných opatření. Můj kolega – farář v sousední vinohradské obci, přišel s inovativním způsobem pastorační služby na míru této složité době: vymyslel „procházky s farářem.“ S úspěchem tuto duchovenskou službu poskytuje zájemcům, kteří si s ním domluví datum a čas a potom společně, v respirátorech, rozestupech a s osvědčením o negativním testu na covid vycházejí do parku k rozhovorům nad duchovními tématy. V rámci procházky je možná modlitba, ale i výsluha některých svátostí. Svátost manželskou takto na procházce nejspíš ještě neuzavíral, ale určitě je možná svátost smíření, svátost útěchy nemocných, a zcela jistě modlitba, čtení z Písma a slova povzbuzení z víry. Inspiroval jsem se a ve svatém týdnu vyrazil na takovou „pastorační vycházku“ i já. Sestra Iva od nás z farnosti venčila přitom psíka Angela cvičeného v rámci canisterapie, já našeho nejmladšího synka Rubena v rámci terapie počtem dětí. Naše kroky nevedly do parku, ale na hřbitov. Četl jsem Ivě útěšné nápisy na hrobech, obdivovali jsme funerální umění a střídavě hlídali: tu psa, tu dítě. Došli jsme až k centrálnímu kříži, pomodlili se u jeho paty a Iva mi vyprávěla:

„Když jsem tady byla onehdá, to byl zrovna ten kříž po opravě. Tělo Pána Ježíše na něm bylo vyvedené v nových, čerstvých barvách a já zaslechla, jak si dvě ženy vedle mě povídají: „Podívej, Mařenko – ten Ježíš je jako živej... No, jo, máš pravdu,“ říká ta druhá žena. Nedalo mi to, vypráví Iva, otočila jsem se k nim a říkám: „Ale dámy, On je živej DOOPRAVDY.“ „Nevím, jak moje evangelizace dopadla,“ svěřila se mi Iva, „ale říct jsem jim to musela – když na to přišla řeč. No, nemám pravdu, bratře faráři? Vždyť On je živej!“ A to je, milí přátelé, moje, vlastně Ivino, evangelium ze hřbitova v kostce. Nepodceňujme ženy, jednak jich je v církvi většina, také na hřbitovy chodí častěji, nežli my muži, kteří už většinou v těch hrobech přebýváme, a u hrobu jsou také jako první – nemyslím ty na Olšanech, ale ženy spěchající k Ježíšovu hrobu v jeruzalémských zahradách. Vzpomněl jsem si na naši pastorační vycházku na hřbitov, když jsem se začel do evangelního textu dnešní neděle – to je totiž také evangelium ze hřbitova. Přiznám se, že z biblických evangelních zpráv o vzkříšení mám nejraději právě toto podání Janovo. V těsném závěsu za ním u mě vyhrává se svým svědectvím evangelista paradoxu Marek, který překvapivě zakončuje svou zprávu o tom, že Ježíš byl vzkříšen, konstatováním: „Ženy utíkaly od hrobu, nikomu nic neřekly, neboť se bály.“ Marek hovoří o strachu, nejistotě, údivu nad tím, co se stalo a co je i mnohoznačné. Že

Ježíšovo tělo v hrobě není, může mít různá vysvětlení toho, k čemu došlo: Někdo jej odstranil? Co se vlastně stalo? Jan k tomuto Markovu otevřenému konci, který si ale každý musí dopovědět sám, přidává ještě svědectví o tom, co se stalo Marii, když v úleku odcházela od hrobu. Potkává muže, o kterém si myslí, že je to zahradník. Představme si sami sebe ve stejné situaci. Jdeme na hřbitov za někým, koho jsme měli rádi a najdeme otevřený hrob. První, co nás napadne, kromě úleku, smutku a zděšení bude: „Co se tu stalo?“ Mariina reakce je tedy pochopitelná, ona v tu chvíli není přesvědčena o tom, že Ježíš žije, je plna strachu, prožívá úzkost, nejistotu a prvního člověka, kterého potkává, oslovuje: „Jestli tys jej odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil.“ Všimněme si ještě další důležité věci: Marie, i když Ježíše musela znát, ho v tuto chvíli nepoznává. Myslí si o něm, že je zahradník, nebo snad hřbitovní zřízenec, určitě však ne živý Ježíš. Možnost poznat Vzkříšeného Krista tak není smyslovým vjemem Mariiným. Marie vidí člověka, ale Vzkříšeného Krista v něm nepoznává. To poznání přichází až ve chvíli, kdy to Vzkříšený sám chce, aby ho poznala, a docílí toho tak, že ji osloví jejím jménem: „Marie!“ Na základě tohoto evangelního svědectví Janova jsem hluboce přesvědčen o tom, že víra ve Vzkříšeného nezačíná ani nekončí s prázdným hrobem. Hrob sám o sobě, plný nebo prázdný, není důkazem Vzkříšení. Víru, že Ježíš žije, nenalzáme cestou na hřbitov, ale cestou ze hřbitova, tehdy, kdy se vracíme zpátky do života a jsme náhle osloveni tím, který sám je Živý, tím, který zná každého z nás naším jménem a oslovuje nás tak, jak nás

oslovovala naše maminka, náš tatínek, lidé, kteří nás měli a mají rádi takové, jací jsme, říkají nám naším jménem. Tak o tom vypráví evangelium a je to pro mě jedna z nejláskyplnějších a nejdojemnějších scén v Bibli: Ježíš se postaví do cesty ženě, která je zlomena bolestí, žalem, smutkem nad ztrátou blízkého člověka. Ta žena hledá vysvětlení, proč se věci musely stát tak, jak se staly, k čemu došlo a proč právě ona musí nést takovou bolest. A Ježíš nevysvětluje, neříká proč a nač, neklade důvody, nevrší výčitky, ale nazve tu ženu jejím jménem. A právě tak se rodí víra – ne ze smutku, z nepochopení, z traumat, kterými jsme procházeli, ani ze snahy racionalizovat věci tvrzeními, důkazy, přesvědčováním, manipulací, ale prostým oslovením, které se nás dotkne v naší aktuální situaci, ve schopnosti pojmenovat nikoliv věci, ale lidi. A právě to činí Vzkříšený Kristus. Dotýká se nás – ne my jeho. My často v příchodích vidíme všechny jiné, jenom ne Vzkříšeného Krista. A tak vedle Marie vzpomínám na zmiňované ženy u kříže na Olšanských hřbitovech: „Mařenko, ten Ježíš je jako živej,“ říká jedna a druhá v údivu přitakává: „opravdu, jako živej...“ Ale to ještě není víra, to je jen údiv nad stavem věcí, to je jenom jako. Víra se děje tehdy, a mně to dosvědčila ta třetí žena, která pod tím křížem stála, když se Ježíš postaví do cesty a on sám řekne té překvapené ženě: „Mařenko – Marie!“ Amen

*Kázání na Hod Boží velikonoční 4. 4. 2021
v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA KVĚTEN

2.5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
9.5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
16.5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
21.5.	pátek	17 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
23.5.	neděle	10 hod.	Hod Boží svatodušní	slouží D. Frýdl
28.5.	pátek	17 hod.	Noc kostelů program na www.nockostelu.cz	Husův sbor Vršovice
30.5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

Do definitivního obsazení místa služby ve farním úřadě platí omezené úřední hodiny farní kanceláře. Otevřeno je vždy v **pondělí a ve středu od 13 do 18 hodin**. Čas se může změnit! Bohoslužby probíhají dle aktuální epidemiologické situace, informace jsou zveřejňovány na webu www.husuvsbor.cz.

V případě potřeby duchovní služby kontaktujte bratra faráře Davida Frýdla telefonicky, nebo e-mailem.

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
271724317 (Farní kancelář)

731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

ZA BRATREM MIROSLAVEM MATOUŠEM (1921-2021)

Ž 90

Zájemcům o církevní služby, kteří za mnou přicházejí, po léta říkám, že křty, svatby a pohřby šiju každému na míru. Každý z řečených obřadů, včetně svatby – i když tam je to otázkou do diskuze, vidím jako neopakovatelný úkon, který za život přijmeme jednou, a zasloužíme si, aby ten, kdo nám při tom, (a do toho), bude mluvit, hovořil poučeně, aby znal naši životní situaci a nejlépe, aby nás znal osobně. Za celou mou kazatelskou praxi se proto ještě ani jednou nestalo, s výjimkou bratra Miroslava Matouše, abych kázání na jeho pohřeb měl napsané pět let dopředu, ba dokonce, aby ten, se kterým se v tuto chvíli loučíme, tuto promluvu na vlastní uši slyšel a schválil ji k zveřejnění. Když bylo Mirkovi 95 let, slavili jsme jako každý rok, jeho narozeniny u nás ve sboru. Napsal jsem mu tehdy k pětadevadesátinám laudatio, za které se mi od něj dostalo vřelé poděkování, a já se zavázal, že další takové napíšu nejdříve za pět let. A pokud mě paměť neklame, řekl mi tehdy něco v tom smyslu, ať nic nepíšu, že chvály si užil dost, ale abych v duchu té pronesené oslavné řeči, promluvil raději na jeho pohřbu. Plním tedy zadaný úkol, laudatio pro Miroslava Matouše jsem po pěti letech vytáhl ze šuplíku, přečetl si ho a neshledal důvod změnit na něm jediné slovo. Pravdou je, že jsem ho napsal Mirkovi jako oslavu jeho života, ale pohřeb nahlížený z perspektivy věčnosti a vzkříšení je přeci to samé – oslava života, který teď Miroslav Matouš pije plnými doušky z Božího zřídla, ke kterému celý život tiše a vytrvale ukazoval cestu. A ještě jedna zajímavá souvislost mě napadá. Mirek měl na svůj pohřeb připravenou moji řeč, měl připravené písně, které se budou zpívat, protože k nim sám napsal texty. Uslyšíte, že moje nejoblíbenější nese v husitském zpěvníku číslo 99 – to je věk, kterého se Miroslav Matouš měl dožít. A také jako dlouholetý překladatel Hesel Jednoty bratrské, měl vybrané i příhodné biblické citáty na tento den. Když jsem se podíval do tiráže Hesel Jednoty bratrské na rok 2021, vidím: podepsán Miroslav Matouš. Mirek měl tedy vybraná, respektive byla mu vybrána hesla, která si sám přeložil pro den pohřební 7. dubna – mimo chodem, je to datum mých narozenin, která zní: Nejprve z Izajáše: „On to byl, kdo nesl hřích mnohých a za viníky se postavil.“ – to jsou slova z takzvaných ebedských písní, které ukazují na postavu trpícího mesiáše. Když jsem se Mirka – překladatele biblických hesel a písňových textů ptal, jestli vůči těm, kteří tehdy stáli v církvi za jeho vyloučením z duchovenského sboru, necítí, když ne zlost, tak alespoň naštvání či pocit křivdy, s plachým úsměvem zakroutil hlavou, že už je to všechno dávno pryč, že přijal omluvu za celek církve od tehdejšího bratra patriarchy Špaka, a konkrétním viníkem jeho vynuceného odchodu z církve že nic nezazlívá. Praktická ukázka služebnosti Kristu, která i ve zklamáních a utrpeních pomáhá člověku jít dál, odpustit, nezahořknout, naopak, modlit se za druhé. A další heslo na dnešní den, jako potvrzení toho prvního řečeného: „Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám činí příkoří.“ I to Miroslav Matouš svým životem naplnil. Ještě bez mála před necelým rokem měl u nás v divadle pořad s Táňou Fischerovou

vou, na kterém dokázal poutavě, téměř dvě hodiny hovořit z patra, bez papíru, odkázaný jenom na svou fenomenální paměť a schopnost jasně formulovat myšlenky. Byl tedy pro mě člověkem po všech stránkách připraveným. Jeho odchod přijímám s vděčností za všechno, co mezi námi rozdal. Když jsme spolu hovořili naposled, plánovali jsme další prezentaci jeho tvorby, další milý večer z jeho moudrých myšlenek, veršů a životních zkušeností. Na ten už v naší časnosti nedejde, a 28. říjen bude pro mě už asi nadosmrti nejenom svátkem československé státnosti, ale také oslavou narozenin Miroslava Matouše. V minulém týdnu sám na sobě prožil to, co před lety vyjádřil ve svém kongeniálním překladu jeho nejmilovanějšího Angela Silesia: „Svět – moře bouřlivé. Duch Boží prostřed hromů - člun těla řídí tmou a duše pluje domů.“ Tak šťastnou plavbu, Miroslave!

*Slovo Davida Frýdla na rozloučení s bratrem Miroslavem Matoušem 7. 4. 2021
v Husově sboru ve Vršovcích*

Milý Miroslave,
Latiníci říkají: nomen omen, jméno je znamením. Tvrdím, že v Tvém případě to platí dvojnásobně: křestním Miroslav, příjmením Matouš. Jméno Miroslav se zpravidla vykládá ve významu „mírumilovný“, „mírný“, obé na tebe samozřejmě platí. Vzhledem k věkovému rozdílu mezi námi jsem tě nepoznal v čase tvé mladosti, ale troufám si odhadovat, že ani v době své největší životní síly jsi ve vztahu k druhým a ke světu nebyl jiný, nežli jak Tě známe teď, to znamená mírný k lidem, mírumilovný, ten, který naplňuje lidské vztahy i svůj život hodnotami, jakými jsou láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. O nich my teologové víme, že jsou ovocem Ducha svatého. V tomto jsi pro mě pravý fruktarián před Boží tváří, neboť každý z řečených plodů z Boží zahrádky u tebe shledávám v míře vrchovaté a nepřichází mi na mysl, že by to kdy u tebe mohlo být jinak, že by ses snad sytil jinou nežli touto stravou. A to jsem přitom ve výkladu Tvého jména ani ne v polovině. Přesnější význam jména Miroslav říká, že se jedná o jméno původu slovanského, vzniklé spojením slav a mír, netoliko ve významu „oslavovatel míru“, neboť, jak vím od své první hodiny ruského jazyka, při které jsem coby dítě školou povinné azbuky tehdy neznalé četl „mupi mup“, a v té době ještě soudružka učitelka mě musela opravovat: „žádné mupi mup, ale miru mir – světu mír.“ Slovanské mir není totiž prostá absence války, ale zahrnuje veškerenstvo světa kolem nás: mír je svět a svět je mír. Miroslav je tak v pravém smyslu slova „milovník života, oslavovatel světa.“ To je pravý smysl Tvého jména, milý Mirku, tedy milý milovníku života, oslavovateli světa. Mám-li Tě citovat, v písni 99 ve Zpěvníku Církve československé husitské, říkáš Pánu Bohu: „Díky, žes živým určil běh, na zrnka písku že jsi shléd, krásu že růži dals i dech, myslí a ruce tvůrčí vznět.“ Tvůrčí vznět je něco, co Tě neopouští ani v devadesáti pěti. Pětadevadesátiny, to už je, věru pěkná řádka let, míra vrchovatá a natřesená, komu je dopřáno takového jubilea se dožít, ten musí prokázat mimořádnou lásku k životu, vytrvalost, odolnost vůči mnoha nepřízním co svět

a život přinášejí. Jako biblista jistě dobře víš, Mirku, že v Písmu, žalmu 90. je kategorizována délka lidského života. Jedná se o jakousi obecnou normu, podle které se počítají naše dny. Bible říká: „Počet lidský let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát...“ Vyšší věkové kategorie jsou vyhrazeny výhradně držitelům zvláštního požehnání, jakými byli Mojžíš, patriarchové, přičemž držitelem absolutního rekordu je Metuzalém. Proti němu jsi, Mirku, stále ještě mladíček, ve srovnání s jinými se ovšem řadíš mezi patriarchy, budiž ti útěchou, že ty starozákonní, nikoliv patriarchy Církve československé husitské, z nichž vlastně všechny jsi měl možnost zažít, počínaje Karlem Farským, který zemřel, když jsi vstupoval do první třídy, a konče (doposavad) Tomášem Buttou. Nevím, jak s Farským a Procházkou, ale všechny ostatní už jsi znal osobně. U většiny z nich to byla známost inspirativní, alespoň u jednoho z nich však, pro Tvé další profesní směřování, přinejmenším problematická. Ze služby ve své domovské Církvi československé husitské, jsi byl vyhozen z důvodu své politické nepřizpůsobivosti. Byl jsi totiž příliš dobrým a oblíbeným knězem na to, aby sis v pro církev nejtěžších padesátých letech minulého století, udržel státní souhlas a zachoval přízeň mocných. Aktivně jsi pracoval s dětmi a mládeží, byl jsi přímo prototypem tzv. „mládežového faráře“. Nepřestává mě udivovat, že dodnes si pamatuješ řadu svých žáček, které jsi vyučoval jako učitel náboženství, pod jejich dívčími jmény. Jestli si stejně dobře pamatuješ i jejich mužské protějšky nevím, nejspíš ano, ale nemluvíš o nich a oni se k tobě zdaleka tak nehlásí jako ženy. Asi proto, že i v členské základně církve převažuje ženské pohlaví, a ženy obecně, na rozdíl od nás mužů, s výjimkou Tebe, Mirku, mají delší průměrnou délku dožití a jsou také mnohem zbožnější. Když jsi byl z církve vyhozen a vstoupil jsi do dělnického povolání, ani tehdy jsi nepřerušil kontakt s církví, dál pro tebe byla víra oním místem, odkud vyvěrá zřídlo. Je pozoruhodným paradoxem doby vymknuté z kloubů, že ačkoliv se tvá církev k tobě obrátila zády, vymazala tvé jméno ze svých řad, i nadále jsi v ní zůstal přítomný, když ne jako farář, tak jako překladatel a básník celé řady písňových textů, kterých jsi autorem, a které se staly součástí nového Zpěvníku Církve československé. Církev tě sice vyhodila, ale nadále Tvoje písně neděli co neděli zpívala, a tak jsi vlastně v církvi zůstal a zůstáváš, když ne na věky, tak určitě do konce svých dnů, a po celou dobu, kdy bude církev užívat svůj Zpěvník, mezi jehož poslední žijící autory patříš. Patří Ti moje poděkování za Tvou bohatou činnost pastorační, za hlubokou duchovní brázdu, kterou jsi ve své službě katechetické vyryl do srdcí desítek, a možná i stovek, nejenom žáček, ale i žáčků, kteří pak i díky Tobě mohli dorůst v dospělé lidi víry, služebníky a služebnice Pána Ježíše. Děkujeme Ti za Tvoje dílo literární, eseje, překlady, básnickou inspiraci, kterou nám předáváš v řadě svých básnických sbírek. Jsi pro mě Woody Allanem současné české duchovní poezie, neboť stejně jako slavný režisér i ty, s železnou pravidelností téměř rok co rok svého dlouhého života přicházíš s další novinkou. Kvůli Tobě jsem musel rozšířit oddělení poezie naší farní knihovny, protože jsi mi už přetékal z regálu. Díky Bohu za Tebe, vlil ses do srdcí mnohých. A tím se konečně dostávám i k slíbené druhé polovině výkladu Tvého

jména. Matouš je totiž českou obdobou hebrejského Matatijah: Boží dar.

Milovníku světa, Bohem darovaný,

přijmi mé laudatio jako výraz poděkování za všechno dobré, co Bůh v Tvém životě připravil, za každý dobrý skutek, který jsi jenom z Boží milosti mohl vykonat, za každé dobré dílo, které Bůh skrze Tebe, pro nás a pro krásu světa koná.

Ve všem jsi ty, vše v tobě jest,
života zdroj dnům našims dal.

Za stín i slunce našich cest
zpíváme tobě píseň chval.

(Píseň 99, překlad Miroslav Matouš)

Gratulace Davida Frýdla pro Miroslava Matouše, 95 let, duchovnímu, básníkovi a spisovateli Církve československé husitské a Jednoty bratrské v Centru MANA 27. 11. 2016

KAŽDÝ S NĚČÍM BOJUJEME

Každý s něčím bojujeme. Pro někoho jsou to finance, rodinné vztahy, učení, bydlení, Ka mohla bych pokračovat dál. Mým největším problémem je teď aktuálně matematika. Hodně se učím, dělám úkoly a připravuji se na testy. Pak se ale u toho testu buď něco stane, nebo nasekám chyby a mám špatné hodnocení. Stále mi hlavou vrtá otázka: *Proč?* Proč mi něco nejde, i když se snažím? Aktivitu, které mi nešly, jsem prostě nedělala, nebavilo mě to. Ale když jsem si řekla: “A dost!” a začala se snažit, postupem času jsem viděla zlepšení. Jenže u matematiky to neplatí. Žádný pokrok, žádné zlepšení nevidím. A věřte, že mi na sebevědomí nepřidalo, když ostatní spolužáci říkali, jak to bylo jednoduché, nebo učitel informoval, že se jedná o triviálně jednoduchý test. Hodně jsem se kvůli tomu trápila, brečela jsem. Co se týče školy, jsem (podle hodnocení druhých) až přehnaně pečlivá a nervózní. Proto když jsem se dozvěděla další špatný výsledek, svět pro mě jakoby v tu chvíli skončil, a tím se trápím.

Nedávno za mnou přišel táta a řekl mi, že z toho, co se učím v matematice, nebudu pro život potřebovat skoro nic, nejvýš procenta, trojčlenku a jednoduché součty. Možná jako fyzik, nebo elektrikář ano, ale jako zdravotní sestra, (pokud se jí stanu), nejspíš nebudu počítat povrch kužele, ani Pythagorovu větu. A také řekl: “Všchno má svůj důvod. I když ho v dané chvíli nemusíme vidět. Každá věc, zážitek i třeba jen náhodné setkání s kolemjdoucím na ulici nám může změnit život.” Pak mě pevně objal a mně došlo, že přesně tohle jsem potřebovala. Fascinuje mě, jak objetí či pár vlídných slov může člověka dostat do dobré a ještě lepší nálady. Tak bychom měli přistupovat ke každému našemu problému. Jistě, nějak ho řešit musíme a nemůžeme spoléhat na to, že to nějak dopadne. Ale někdy se stane, že i když se budeme snažit sebevíc, nakonec to dopadne úplně jinak, než jsme si naplánovali.

A ještě jedna věc mi pomáhá od stresu. V jednom filmu byla moc pěkná hláška: "Co by to bylo za život, kdyby v něm nebyly starosti?" To mi dává smysl. Co bychom řešili v "bezstarostném životě"? Nic. Nebyly by problémy, byla by jen nekonečná nuda. Když ráno nevím, co si vzít na sebe, i to patří do mého života, a jsem za to ráda. A vzpomeňme si i na to, co každou neděli říkáme v kostele: "Buď vůle tvá jak v nebi, tak i na zemi..."

Ráchel Frýdlová, 13 let

POŽEHNÁNÍ

Co je vlastně požehnání? Oslovuje hlubokou touhu člověka být požehnaný. Nejrozšířenějším židovským a posléze křesťanským požehnáním se stalo Áronské požehnání ze Čtvrté knihy Mojžíšovy 6,22-27. Áron má žehnat na Hospodinův příkaz synům Izraele těmito slovy:

"Ať Hospodin ti žehná
a chrání tě.

Ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář
a je ti milostiv.

Ať Hospodin k tobě obrátí svou tvář a obdaří tě pokojem."

Mluví se zde o ochraně, o milosti, o jasné Hospodinově záři, která má moc otevřít člověka k jinému pohledu na svět a na jeho situaci. Ozáření vede k ochraně Boží, k nabízené milosti, k pokoji se sebou samým, s lidmi i s celým stvořením. Požehnání má způsobit změnu, která vede k upokojení mysli. Ať je situace jakákoliv, Hospodin jde ve stopách člověka, jako ten, který zná chmury, obavy, radosti, prohry i vítězství. Nechat se vést požehnáním znamená spolehnout se, zbavit se strachu. Požehnání patří do života. V bohoslužbách má také své pevné a nenahraditelné místo. *(Podle Matěje Opočenského, Katakomy 2013)*

Každý křesťan je oprávněn k tomu, aby žehnal, protože je sám Bohem požehnaný, stává se požehnáním pro druhé, píše benediktinský mnich Anselm Grün ve své knížce Jsi požehnáním, vydané Karmelitánským nakladatelstvím v roce 2007.

Požehnání mají základ v Bibli i v církevní tradici. Jak požehnání vykládají biblické příběhy? Požehnání je jedním u ústředních témat Bible. Už na začátku stvoření člověka požehnal Hospodin Adamovi a Evě. (Gn 1, 28) Praotcem Izraele a otcem víry je Abrahám. Jemu Bůh zaslíbil: "... v tobě budou požehnána všechna pokolení země" (Gn 12, 2n) Požehnání spočívá nejen v plodnosti, ale i vyvolení. Požehnaný a vyvolený ví, že je Bohem chtěn a bezpodmínečně přijat, protože mu Bůh řekl své ano. Člověk přestává vnímat záťaž svých nedostatků. Být požehnan znamená vykročit na cestu pod ochranou Boží ruky a v důvěře, že Pán v něm vytvoří novou skutečnost. Příběh nočního požehnání pro Jakuba (Gen 32,27-29) je zápasem, psychologicky řečeno, s vlastním stínem, se svou útočností, špatností a životní lží. Jakub zvítězí, Bůh mu požehná a dává mu nové jméno, jeho život dostává novou kvalitu.

Jana Gottwaldová, pokračování příště

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovcích pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miloš Měřinský(1967)

Helena Valterová (1939)

Karel Červený (1957)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 23. 4. 2021

Jednání RS bylo zahájeno písněmi 262 a 135.

Aktuální stav hotovosti ke dni 23. 4. 2021: Banka: KB 52.577,93 Kč, MMB 5.480.387,93 Kč
Pokladna: 38.746 Kč

Br. farář seznámil RS s aktuálním stavem grantového projektu Komunitní centrum v Husově sboru, výzva 46, investiční část. Ze strany Magistrátu hl. m. Prahy došlo ke schválení podmínek veřejného výběrového řízení na zhotovitele rekonstrukce vnějšího pláště budovy. Zakázka byla zveřejněna v registru veřejných zakázek. Dofinancování akce je plánováno dle prosincového rozhodnutí RS formou úvěru z prostředků Pražské diecéze. O věci jednal br. farář s br. biskupem. Žádost o úvěr bude podána na základě výsledků výběrového řízení, ze kterého vzejde finální výše zakázky. Otevírání zakázek by mělo dle aktuálních informací proběhnout 6. 5. 2021. Předběžný začátek rekonstrukcí cca 15. 6. 2021.

Br. farář seznámil RS o získání následujících grantů: 1) Grant MČ Praha 10 ve výši 150.000 Kč s názvem Komunitní centrum MANA (kulturní, spolkové a jiné občanské aktivity v Husově sboru). Jedná se o navazující grant na ukončený 4-letý projekt, který NO čerpala v předchozích letech. 2) Grant MČ Praha 10 ve výši 400.000 Kč na rekonstrukci fasád Husova sboru. 3) Br. farář také seznámil RS s možností čerpání finančních prostředků k vybudování sociálního bydlení ve výzvě č. 46 MHMP. Rekonstrukce jednoho bytu je zde stanovená hranicí 200.000 Euro (1.600.000 Kč). RS se shodla navrhnout k rekonstrukci tři možné prostory v Husově sboru (ubytovna, sakristie a byt č. 6). Podání žádosti je podmíněno rozpracováním projektové dokumentace a studií proveditelnosti.

Stav Desátkového fondu k 31. 12. 2020 je 395.072 Kč. V roce 2020 bylo vybráno na desátkách 256.220 Kč od 9 osob. Vydáno 133.379 Kč. RS rozhodla na měsíčních výdajích v roce 2021 těmto osobám a subjektům: Aureline Marryl Nganga (na referenci br. faráře Phanuela Oswetto): 12 600 Kč za rok, Pabina Lobchan z Nepálu: 9 600 Kč ročně, Dita Svobodová: 2 000 Kč (v roce 2021 nově), Alena Kučerová: 2 500 Kč (stejná výše jako 2020), Lékaři bez hranic: 1 000 Kč (stejná výše jako 2020), Anita Jochová: 1 500 Kč (stejná výše jako 2020). Člověk v tísni: 1 000 Kč (nově v 2021).

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovcích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.